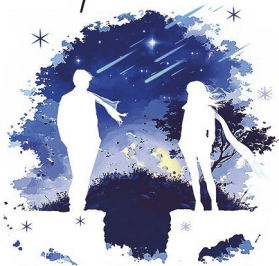

Hana Repová

IKAR

AK BUDE TREBA,
pohnem aj vesmírom

Hana Repová

**Ak bude treba,
pohnem aj
vesmírom**

Text © 2024 by Hana Repová
Cover design © 2024 by Zuzana Valková
Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9747-0

Prológ

Nora tancovala bosá v kuchyni v rytme španielskej pesničky a nalievala pritom víno do štyroch pohárov. Kúpila len také lacné, lebo jej rozpočet na tento mesiac zhltil študijné skriptá, nová modro-biela košeľa, ktorej jednoducho nedokázala odolať, a dva liečivé kamene, čo si kúpila v sobotu na tržnici od trochu pofidérne vyzerajúceho chlapíka.

Mala síce otcovu kreditku, z ktorej mohla kedykoľvek vybrať hotovosť, ale hrdosť jej to nedovolila. Vždy si zakladala na svojej samostatnosti.

Barbara, Niky a Roberta, všetky tri jej spolubývajúce, už sedeli na koberci na balkóne pod veľkým modrým slnečníkom, kde jej usporiadali oslavu narodenín. Ani na balkónový nábytok im peniaze tento mesiac nezvýšili, a tak sedeli opreté o pár pestrofarebných vankúšov. Chabé občerstvenie pozostávalo z lacného vína a mrazenej torty, ktorú Roberta zabudla včas vybrať z mrazničky, a tak sa zatiaľ nedala krájať.

Dnes okrem jej narodenín oslavovali aj to, že je to presne mesiac, čo sa poznajú.

*

Všetky štyri študovali psychológiu na berlínskej univerzite a na začiatku prvého semestra hľadali bývanie, lebo internáty boli preplnené.

O tom, kto, kde, ako a s kým spával, sa radšej veľmi nehovorilo. Pomôž si sám, človeče, aj Pán Boh ti pomôže. Tak znelo motto prvákov, ktorí sem prišli s nádejou, že nejaká internátna izba sa pre nich ešte nájde.

Preto Norin otec, ktorý bol už nejaký ten rok v politike, aj keď nie práve v Berlíne, angažoval makléra, aby našiel jeho dcére vhodné bývanie, v slušnej štvrti a nie príliš ďaleko od univerzity.

Nora si nikdy o sebe nemyslela, že je náročná, ale ani jeden z troch bytov, ktoré jej ukázal, neprichádzal do úvahy. Prvý mal príliš tenké steny a Nora už pri obhliadke počula zo susedného bytu zvuky, ktoré jednoducho od susedov počuť nechcete. V byte číslo dva to príšerne zapáchalo v kúpeľni, a hoci maklér tvrdil, že majiteľ bytu sa o to určite postará a je to iba dočasný problém, Nora mu neverila ani slovo. Posledný byt na jeho zozname sa nachádzal presne na dráhe pristávania lietadiel, čo znamenalo každých pár minút hluk boeingov, ktoré klesali, aby pristáli na letisku vzdialenom len niekoľko kilometrov.

„Je mi ľúto, ale ani jeden z nich nie je nič pre mňa.“ Nora bola nekompromisná a neobmäkčil ju ani maklérov psí pohľad. Dalo by sa povedať, že to bol fešák, ale rozhodne nie jej typ, a tak na ňu robil pekné oči celkom zbytočne.

„Budem to musieť skúsiť na vlastnú päsť,“ odvetila a zvrtila sa na odchod.

Maklér si zrejme uvedomil, že s Norou odchádza aj jeho tučná provízia a splátka lízingu športového auta, ktoré pri

Norinom príchode leštil rukávom saka. „Počkajte. Možno by som pre vás ešte niečo predsa len mal. Dostal som to do ponuky len dnes ráno a je to trochu iné než to, čo mi v e-maile opísala sekretárka vášho otca, ale nakoniec... Rozhodnúť sa musíte vy.“

Nora zastala. Vedela, že ten chlapík myslí len na to, že na nej musí zarobiť, ale ani predstava, že bude ďalej hľadať byt po inzerátoch, ju veľmi nelákala. Skontrolovala čas na náramkových hodinkách. „Okej, na jednu prehliadku by som čas ešte mala.“

*

Priviezol ju do štvrte, ktorá bola od univerzity vzdialená len dve zastávky metrom, čo znamenalo, že za pekného počasia by tam mohla chodiť peši. Už za toto dostal tento byt v jej hodnotení bod navyše, hoci ho ešte ani nevidela. Okrem toho na prízemí budovy, v ktorej sa byt nachádzal, sídlila z jednej strany kaviareň zariadená v štýle tej zo seriálu *Priatelja* a z druhej strany malá večierka. Aj to pokladala za viac ako praktické.

Zdalo sa, že ďalšie znamenie jej osud poslal, keď si na menovke prečítala priezvisko *Magnuson*. Ruka jej sama vystrelila a dotkla sa mena vytlačeného na plastovom obdĺžniku. Neubránila sa tomu. Postrehla maklérov začudovaný pohľad, ale rozhodne mu nemienila vešať na nos, čo toto meno pre ňu znamená.

Potom ju tmeným hlasom upozornil, že v byte sa napriek tomu, že už dostal kľúče, môže nachádzať predchádzajúca nájomníčka, preto predtým, ako použije vlastný kľúč, pre istotu radšej zazvoní.

A naozaj, takmer okamžite začuli kroky a vo dverách sa objavila vysoká sivovlasá žena okolo šesťdesiatky. Bola odetá do širokých ľanových nohavíc prírodnej farby, bieleho trička a širokej košele rovnakej farby ako nohavice. No ru však na prvý pohľad zaujali skôr jej nezvyčajné šperky. Na krku jej visel dlhý náhrdelník pozostávajúci z viacerých kameňov a na pravej ruke mala prsteň s plochým zelenomodrým kameňom veľkým ako dvojeurová minca. Tento éterický zjav dopĺňala bosými nohami s nechtami nalakovanými nažltlo a úsmevom, ktorý ju robil ešte sympatickejšou. Vysvetlila im, že ešte balí nejaké svoje veci, ale nemá nič proti tomu, ak si byt prezrú.

Dokonca im ponúkla šálku čaju, ktorý si práve uvarila, a hoci maklér zdvorilo odmietol, Nora pozvanie s potešením prijala. S úsmevom ju sledovala, ako nalieva jantárovú tekutinu do jemnej porcelánovej šálky.

„Vyžaruje z vás taký pokoj, pohoda a pritom toľká energia, že čokoľvek v tom čaji je, rada ho vyskúšam,“ dodala a zbadala prekvapený pohľad makléra. Bože, bol to strašný suchár!

„Dušička, tento čaj je len z čiernej bazy, ale ak hľadáte pokoj a pohodu, prijmite odo mňa tento malý darček,“ povedala a začala sa prehŕňať v pestrofarebných saténových vrecúškach ležiacich na stole. Vybrala malý okrúhly kameň. Bolo to Norino prvé stretnutie s liečivými kameňmi a vtedy ešte netušila, ako veľmi ovplyvnia jej ďalší život.

„Nech vám prinesie v živote šťastie a silu zmeniť veci, ktoré zmeniť môžete...“ Nora sa nadýchla v očakávaní tejto už trochu otrepanej frázy, ktorú už tisíckrát počula a ktorú jedni považovali za modlitbu a iní za životné krédo.

„... a vybodnúť sa na všetky ostatné,“ doplnila pani Magnuson. Okej, Nora musela uznať, že druhá časť bola predsa len trochu iná, ako čakala.

Poďakovala sa a vložila si kameň do vrecka. Pani Magnuson si asi všimla maklérov namrzený pohľad a s kývnutím sa stratila v kúpeľni.

Aj Nora na tom suchárovi videla, že si po jej odchode vydýchol. Zrejme sa začínal obávať, že tento ezoterický výklad Noru od prenájmu bytu odradí.

„Ako som vám už povedal, je to trochu iný byt ako ten, ktorý hľadáte, ale určite by bolo skvelým riešením využiť ho ako spoločný byt s inými študentmi. Ak bude váš otec súhlasiť, rád prevezmem obhliadky, zmluvy, kaucie a všetko ostatné.“

Nora priam videla, ako v duchu ráta, koľko by mohol na tomto byte ešte zarobiť. O jeho veľkorysej ponuke však vôbec neuvažovala. Bola si pomerne istá, že ak vyvesí na univerzite inzerát, do troch dní bude mať dvoch spolubývajúcich. A tých si rozhodne vyberie sama.

Prešli dlhou chodbou, na ktorej boli položené kvalitné parkety, a otvárali dvere do priestranných izieb s vysokými stropmi a veľkými oknami. Každé z nich ponúkalo výhľad, ktorý stál za to.

Aj kuchyňa bola priestranná a príjemne svetlá s dverami vedúcimi na malý balkón plný kvetov a bylín.

„Kvety som ešte nestihla odviezť. Mala som ich tak veľa! Niektoré som predala, iné rozdala, no sťahujem sa do zahraničia a cestu by neprežili. Bylinky dnes vyložím na chodník pred dom. Isto sa ich niekto ujme a kvety do večera niekam odpracem,“ ozrejmla pani Magnuson, ktorá sa zrazu objavila za Noriným chrbtom.

Nora prešla popri nej do kúpeľne, na ktorej zostali otvorené dvere, a nazrela dnu. Vzápätí sa vrátila do kuchyne.

„Viete čo, pani Magnuson... Pokojne nechajte tie kvety tu. Myslím, že si na seba rýchlo zvykneme,“ odvetila s úsmevom a stisla v dlani kameň, ktorý od nej dostala.

*

Podľa očakávaní otca jej výber nenadchol, ale Nora presne vedela, na akú strunu musí u neho brknúť. A keďže bol práve uprostred nejakého politického kongresu, našťastie nemal čas privedmi sa svojimi námietkami zaoberať. Nora poslala jeho sekretárke mailom formulár, ktorým potvrdzoval, že sa za Noru a prenájom zaručí, a o necelé dve hodiny ho naradostená Nora už mala opäť v pošte. Podpísaný. Išlo to oveľa hladšie, než očakávala. Ktovie, či ten kameň predsa len neúčinkuje, pýtala sa sama seba a pre istotu si ho vložila do vrecka aj o pár dní, keď si malo byť prísť pozrieť niekoľko študentov, ktorí mali záujem o prenájom izby. Vyvesila zopár inzerátov prevažne na katedre psychológie a s napätím očakávala, kto si príde izby pozrieť.

*

Po niekoľkých chalanoch, s ktorými si Nora naozaj nevedela predstaviť spoločné bývanie, lebo smrdeli buď grošom, alebo marihuanou, sa v byte ako prvá žena objavila Barbara. Dievča plné energie Noru ihneď dostalo veselým, zvonivým smiechom. Trojmesačné nájomné mala Barbara v hotovosti so sebou v malej bielej obálke, voňala len netieravým parfumom a takisto študovala psychológiu. A čo Noru fascinovalo najviac, ukázalo sa, že jej vášňou je ma-

tematika. Tá bola pre Noru odjakživa strašiakom a ona vedela, že v štúdiu psychológie jej bude naozaj neúrekom. Nemohlo teda uškodiť, ak by mala spolubývajúcu, ktorá ju má v malíčku. V krátkom rozhovore o štúdiu jej Barbara zasa prezradila, že jej slabou stránkou je angličtina, lebo ona sa vždy viac venovala taliančine, ktorú zbožňuje. Nore angličtina nerobila problémy, a tak nadobudla pocit, že ony dve by si mohli byť užitočné.

Navyše si vybrala najmenšiu izbu, čo dokazovalo aj jej skromnosť.

A tak ju Nora presvedčila, aby s ňou zostala a pomohla jej s výberom spolubývajúcej do poslednej izby.

Namiesto jedného dievčaťa však pred dverami stáli dve. Dve kamarátky, ktoré sa z núdze chceli deliť o izbu. Nikoleta, teda Niky, ako sa im predstavila, a Roberta.

Nora by bola odprisahala, že nikdy nevidela dve rozdielnejšie osoby.

Niky bola drobná, jemná vzhľadom aj spôsobmi, zatiaľ čo Roberta bola od nich o hlavu vyššia, celý život cvičila rôzne bojové umenia a s obľubou šťavnato kliala.

Pohľad na ne bol naozaj veselý, ale obe mali v sebe niečo, čo Noru zaujalo. S Barbarou si vymenili pohľady, ktoré hovorili, že ona si to bývanie s nimi dvoma vie celkom dobre predstaviť, a aj Barbara opatrne prikývla.

Nore sa však nepáčila myšlienka, že by sa mali deliť o izbu. Jej matematický talent zlyhával už pri rozrátaní nájmu a inkasa za jednu izbu na dve osoby, a tak sa s hlasným výdychom otočila okolo svojej osi.

„Túto miestnosť som pôvodne chcela ponechať ako spoločnú obývačku, no ak všetky súhlasíte, spoločná by mohla

byť len kuchyňa, a keďže sú všetky izby nepriechodné, môže obývačku dostať Niky.“

A tak mala Nora zrazu miesto dvoch spolubývajúcich tri, isté doučovanie z matematiky, pomoc vysokej Roberty, ak na niečo nebude vedieť dočiahnuť alebo bude mať príliš do-tieravého nápadníka, a bola si istá, že ani Nikina výrazná poriadkumilovnosť nebude tomuto bytovému spoločenstvu na škodu.

„Kde je to víno?“ ozvala sa z balkóna Barbara a vytrhla Noru zo spomienok na ich spoločné začiatky.

„Už ideem!“ zvolala Nora, ale vzápätí ju prehlušil bytový zvonček a Barbara utekala k dverám. Vrátila sa s plnou náručou pizzových kartónov a polkilovým vedierkom dánskej zmrzliny.

„Barbara! To si naozaj nemusela,“ namietla Nora chabo.

„Ale musela. *Die Feste muss man feiern wie sie fallen.* Na oslavu treba využiť každú príležitosť! Už aj múdra Julia Roberts v tom filme hovorila, že treba jesť, piť, oslavovať, milovať...“ namietla.

„Som si istá, že Julia Roberts tam niekde mala aj modliť sa,“ protirečila jej Roberta so zdvihnutým obočím.

„No veď aj to,“ nedala sa Barbara. „Ale život je príliš krátky. Treba si užívať. Tu a teraz. Nečakať na princa na bielom koni. Treba brať aj toho na čiernom a streknúť si ho nabiele suchým šampónom.“

Nora jej podala pohár vína, hoci Barbara občas mala toľko energie, že to vyzeralo, akoby to víno už ráno liala do kávovaru namiesto vody.

„Baby, sme v Berlíne už viac ako mesiac a nič! Tento týždeň sa musíme zamilovať,“ oznámila Barbara s vážnou tvárou a zdvihla pohár, aby naznačila, že si na to hodlá pripíť.

„Ja tento týždeň nemám čas, prepadla som hneď prvou klauzúrou zo štatistiky,“ namietla Niky s ponurým výrazom.

„Ach, život nie je o štatistike!“ namietla Barbara. „Štatistika ťa nezohreje v posteli ani ťa nepoškriabe na chrbte, ani ti nedá pusu na dobrú noc.“

„Hm. Skúsím to presne takto vysvetliť tomu suchárovi, čo ma ju učí.“

„Dost' pochybujem, že niekedy stretnem chlapa, na ktorom nebudem chcieť použiť niektoré zo svojich bojových chmatov,“ odvetila Roberta a všetky štyri vyprskli do smiechu pri spomienke na jej minulotýždňové rande, ktoré sa takmer skončilo na policajnej stanici. Niky sa pritom ako vždy obliala vínom.

Barbara s chuťou zahryzla do kúska pizze z vrchného kartónu. „Milujem toto jedlo. Ja si musím nájsť Taliana. Krásneho, vysokého, tmavého adonisa.“

„Nechcem ťa oberať o nádeje, ale Talian a vysoký je dost' zriedkavá kombinácia,“ namietla Nora opatrne.

„A okrem toho, ak ma moje chabé znalosti mytológie neklamú, Adonis bol Grék, tak zabudni na pizzu a priprav sa na grécke jogurty,“ namietla Roberta sucho.

„A ja si kúpim štyri mačky a budem strašiť deti,“ pokračovala.

*

Nora často myslela na študentské roky, keď v kúpeľni ich bytu viedli diskusie o živote počas toho, ako Barbara cicala, Roberta si farbila vlasy a Nora lakovala Niky sediacej na vani drobné nechty na nohách.

„Život je o tom, že raz konečne zistíš, kde je tvoje miesto. A možno to nebude práve to, ktoré si si vysnívala. Možno to bude niekde celkom inde a s niekým úplne iným, ako si práve teraz predstavuješ, vieš? Občas ti život jednoducho prihrá posledný kúsok toaletného papiera a ty nevieš, čo s tým,“ povedala a ukázala na kartónový kotúčik, na ktorom naozaj zostal len posledný útržok papiera.

Nora vložila štetec laku späť do fľaštičky a otvorila skrinku, aby vybrala ďalší kotúč toaletného papiera. Vedela, že Barbara to myslela v prenesenom zmysle slova, ale možno mala v niečom pravdu.

„A preto vždy treba mať pri sebe niekoho, kto ťa tým papierom zásobí,“ pokračovala Barbara filozoficky a chytila papier, ktorý jej Nora hodila, aby sa opäť mohla venovať Nikiným nechtom.

„Alebo sa jednoducho naučíš otriasať ako chlapi,“ odvetila Roberta a všetky vybuchli do smiechu. Roberta so svojím suchým humorom nikdy nesklamala. Vždy ich bezpečne vedela uzemniť a rozosmiať.

*

Mali toľko plánov, toľko snov... Vtedy ešte netušili, že Barbara bude mať tých frajerov počas štúdia na každý prst desať, že Roberta prežije tajný románik s jedným z profesorov a nikdy im neprezradí, ktorý to bol, a že Niky sa nikdy neodváži osloviť chalana z vyššieho ročníka, do ktorého bola

počas celého štúdia zamilovaná. Len Nora akosi nevedela nájsť žiadny hrniec, na ktorý by bola pokrievkou.

*

Mali toľko plánov a snov... A teraz Nora držala v ruke smútočné oznámenie jednej z nich.

Kapitola 1

Lietadlom, v ktorom Nora sedela, otriasali silné turbulencie, a tak pevnejšie zovrela operadlo sedadla pred sebou. Strach asi bolo na nej badať, lebo na sebe cítila pohľad muža sediaceho oproti cez uličku. Pôsobil ako niekto, kto má s lietaním bohaté skúsenosti, lebo ani masívne turbulencie ho nevyviedli z miery. Sedel tam s pokojom Angličana a ona cítila na sebe jeho pohľad vždy, keď zaryla dlhé nechty do mäkkej kože sedadla. Sedel šikmo, s prekříženými nohami, a zaberal obe sedadlá. Dlhé nohy v čiernych nohaviciach sa mu nezmestili medzi sedadlá, no zrejme sa mu už nepodarilo zaistiť si miesto, ktoré ponúkalo na nohy viac priestoru. Mal šťastie, že nemal spolusediacich a mohol si nohy aspoň šikmo vystrieť. Potom sa však predklonil a Nora si všimla šnúрку, ktorú mal zavesenú na krku, doteraz schovanú pod čiernou bundou. Visela na nej identifikačná karta, na ktorej jasne rozoznala emblém leteckej spoločnosti, s ktorou leteli. To, kde a ako sedel, teda očividne nebola náhoda. Pod nohami mal zvláštny čierny kufrík, z ktorého hneď po štarte vybral tablet. Na ňom teraz sledoval nejaké údaje a ťukal na ne dotýkovým perom. Letušky sa pri ňom

z času na čas zastavili a spýtali, či niečo nepotrebuje. Za každým len s náznakom úsmevu potriasol hlavou a zdvorilo poďakoval. Aj on, podobne ako Nora, sedel v poslednom rade na chvoste lietadla.

Nad hlavou im takmer nepretržite svietil symbol pripútania a kapitán Ramirez práve oznámil, že sa o niekoľko minút dostanú do úseku ešte silnejších turbulencií. No pasažierov ubezpečil, že je to bežná situácia a nie je dôvod znepokojovať sa. Veľké svetlo v kabíne zhaslo a v prednej časti lietadla sa rozplakalo niekoľko detí súčasne. Podchvíľou niekto zvonil na letušky, ktoré však na príkaz kapitána museli sedieť pripútané na svojich miestach. Po niekoľkých minútach, ktoré pripadali Nore ako večnosť, sa lietadlo prestalo natriasať, no let ani zďaleka nebol pokojný. Opäť sa ozvalo vytrvalé zvonenie na letušky, ktoré sa teraz, pridržiavajúc sa sedadiel, predierali dopredu.

V tom okamihu na obal knihy, ktorú Nora pri štarte čítala a teraz jej ležala na kolenách, dopadla kvapka krvi. Zmätené zdvihla hlavu a pozrela nad seba, akoby očakávala, že krváca niekto sediaci nad ňou. Za prvou kvapkou však nasledovali ďalšie v čoraz rýchlejšom tempe. V panike hľadala vreckovku v nohaviciach, lebo všetku príručnú batohinu vrátane bundy a kabelky si odložila do odkladacieho priestoru nad hlavou. Žiadnu vreckovku však nenašla. Pritlačila si teda na nos opak ruky a lietadlom opäť prudko trhlo. Hlavou jej celkom nezmyselne preletela informácia, že tá kniha je požičaná a ona ju práve zničila.

Začula cvaknutie otvárajúceho sa uzáveru na bezpečnostnom páse sedadla a do jej zorného poľa sa dostala biela papierová vreckovka. Podával jej ju ten chlap sediaci oproti.

No teraz už stál v uličke pri jej sedadle. Staršia z letušiek, ktorá niesla pohár vody jednému z pasažierov, sa pri nich zastavila, ale on len mávol rukou.

„Postarám sa o ňu.“

Nora len okrajovo postrehla, že letuška prikývla a náhli-la sa ďalej, lebo vreckovka, ktorú si od neho s ticho zamrm-laným poďakovaním zobrala, sa jej v ruke farbila načerveno.

„Poďte so mnou,“ rozkázal tónom, ktorý neprípúšťal ná-mietky a signalizoval, že je zvyknutý vydávať príkazy a tie sa rešpektujú. Bez varovania jej siahol na brucho a rozopol bezpečnostný pás. Jeho prsty jej napriek nevhodnosti tejto situácie rozposlali šteklenie do všetkých nervových zakon-čení jej tela.

Skôr ako sa spamätala, potiahol ju za lakeť, aby ju prinú-til vstať, a tlačil ju pred sebou k toalete. Otvoril dvere malej toalety, ale Nore sa pre ďalšie kolo turbulencií nepodarilo vojsť do úzkeho priestoru.

„Buďte opatrní,“ pretisla medzi zuby letuška, ktorá pre-chádzala okolo nich so zjavným úsilím udržať rovnováhu a nevyliať nič z nápoja, ktorý niesla.

Napokon Noru ten chlap do kabínky toalety jednoducho vtlačil a pri nasledujúcej turbulencii sa tam vtisol za ňou.

Nora vedela len jedno. Rozhodne tam nebolo dosť mies-ta pre dvoch neznámych ľudí! Priestor medzi toaletou a ma-lým umývadlom bol príliš úzky a oni sa veľmi nevhodne a intímne dotýkali takmer celým telom. Napriek chaosu v hlave vnímala každú krivku jeho tela, ktoré sa na ňu zoz-a-du pritláčalo. No zdalo sa, že bola jediná, kto si to uvedo-moval. On zatiaľ pragmaticky namočil dva uteráčky, ktoré dostávali pasažieri prvej triedy na umytie rúk pred jedlom.

Nora netušila, odkiaľ ich zobral. Zrejme z regálov za závesom, okolo ktorého prechádzali, ale bolo jej to celkom jedno. Jeden uteráčik jej pritisol na zátylok tak rýchlo, až od dotyku mokrej látky na krku zjojkla, a druhý jej priložil na čelo, zatiaľ čo ona sa jednou rukou pridržovala plechového umývadla a druhou si držala vreckovku na nose.

„Zakloňte hlavu,“ zavelil a chytil jej ľavou rukou vlasy, aby neprekážali. Na cudzí dotyk vo svojich vlasoch bola Nora od malička veľmi citlivá. Aj tentoraz to v nej okamžite vzbudilo smršť pocitov, ktoré ju doslova valcovali.

„Povedal som zakloňte hlavu,“ zopakoval ešte dôraznejšie a pravou rukou ju chytil za bradu, aby jej s tým pomohol, ak naďalej nebude chápať, čo od nej chce. Krv jej okamžite začala stekať dolu hltanom a ona sa pokúšala myslieť na čokoľvek iné, len nie na situáciu, v ktorej sa práve ocitla.

Nestíhala spracovať všetky pocity, ktoré ju zaplavili. Ten chlap s ňou zaobchádzal trochu drsne, ale jeho dotyk nebol nepríjemný. Ani to, že sa na ňu tlačil v úzkej záchodovej kabínke, jej nemalo byť po vôli, ale napodiv ju to naplňovalo skôr príjemnými ako nepríjemnými pocitmi. Možno preto, lebo tak dobre voňal. Možno za to mohli jeho pekné oči. Možno to, že na chrbte cítila jeho pevné svalstvo a na krku jeho teplý dych.

Lietadlo sa opäť začalo mohutnejšie otriasať a on nakoniec nemal inú možnosť ako zatvoriť za nimi dvere. To, ako tam stáli a tísli sa jeden na druhého, sa nedalo pomenovať nijakým slušným spôsobom. Pozerala naňho zo záklonu s hlavou opretou o jeho kľúčnu kosť, ale vždy keď sa pokúsila uniknúť jeho uhrančivému pohľadu a nechať hlavu klesnúť, jeho prsty na jej brade ju zastavili. Mysľou jej preletela myš-

lienka, že jeho oči zelené ako mach, do ktorého niekto nasadil zlaté prskavky, sú pre chlapa príliš pekné. Také mrhanie! Určite boli pôvodne určené žene, len Pán Boh si to z nejakého dôvodu na poslednú chvíľu rozmyslel. Možno vedel, že ten, kto bude do nich pozeráť, ocení ich krásu viac ako ten, komu patria. Nora si uvedomila, že muž pôsobí južansky. Zhoršujúce sa turbulencie ju vytrhli z necudných myšlienok a vrátili na zem alebo, lepšie povedané, do toaletnej kabínky, a potom zacítila, ako ju objal pravou rukou a pritisol k sebe ešte pevnejšie. Na mieste, kde jej plechové umývadlo narážalo do kĺbovej kosti, rozprestrel dľaň a chránil ju tak pred nárazmi, ktoré jeho ruka tlmila. Po čase, ktorý jej pripadal ako večnosť, krvácanie konečne slablo spolu s turbulenciami.

„Ustalo to... Už to nekrváca,“ dodala, aby pochopil, že nemyslí turbulencie, a opatrne potiahla nosom. Nosné dierky mala zvnútra pokryté zaschnutou krvou.

Pustil ju, otvoril dvere a vyšiel von. Bez jediného slova.

Nora hľadela do zrkadla a pomaly sa spamätávala z toho, čo práve zažila. Vo všetkých smeroch. Pokúsila sa upraviť a opatrne si umyť nos aj tvár, lebo zvonka už niekto klopal na dvere.

„Toaleta je obsadená. Chodte do tej vpredu,“ počula ešte jeho slová a potom už len vzdafujúce sa kroky. Jej pokus vymyť krvavú škvvrnu z goliera bielej košele zlyhal na celej čiare a vyzeralo to ešte horšie než predtým. Keď otvorila dvere toalety, zbadala pred nimi korpulentného tridsiatnika. Úlisne na ňu pozrel a zachechtal sa.

„Tak čo? Čerstvá členka míľového klubu?“

Do tváre sa jej nahrnula krv. Vedela, že je to slangové pomenovanie osôb, ktoré mali sex na palube lietadla. Zrej-

me to bol ten chlapík, ktorý sa chcel dostať na toaletu a jej záchranca ho posielal preč. Očividne neúspešne.

„Prosím, vráťte sa na svoje miesto a pripútajte sa. Čoskoro budeme pristávať,“ upozornila ju letuška a netrpezlivo ukázala na jej prázdne miesto.

Nora sťažka klesla na sedadlo a uvedomila si, že ON na tom svojom nesedí.

A nevrátil sa ani počas zostávajúcich dvadsiatich minút do pristátia.

Podchvíľou sa obzerala na všetky strany až dovtedy, keď musela opustiť lietadlo, no muž, ktorý jej pomohol, sa neobjavil. Keď sa letušky pri východe lúčili s pasažiermi, bola nakrátko v pokušení poprosiť tú, ktorá sa pri nich zastavila, keď sa jej pustila krv, aby mu odkázala aspoň *ďakujem*, na ktoré sa Nora v šoku nezmohla, no nakoniec tú myšlienku zavrhla. Veď ani nevedela, ako sa volal, a na päty sa jej už aj tak tlačili ďalší pasažieri v snahe čo najrýchlejšie opustiť lietadlo. Ale kam mohol zmiznúť? Minimálne pri pristávaní mal byť na svojom mieste, a ak tam nesedel, musel byť pripútaný buď vpredu s letuškami, alebo v kokpíte, do ktorého bolo takmer nemožné sa dostať. Ale napokon, karta zavesená na jeho krku jasne hovorila, že patrí k leteckej spoločnosti, tak to preňho zrejme nemožné nebolo.